

Sygn. akt III KRS 73/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Halina Kiryło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. S.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2012 r., w przedmiocie przeniesienia na inne miejsce służbowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. Minister Sprawiedliwości, działając na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przeniósł M. S. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Przeniesienie nastąpiło w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1121) oraz rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1223).

M. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Odwołujący się zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie 1/art. 75 § 2 pkt 1 oraz art. 20 pkt 1 w związku z art. 55 § 1 i 3, art. 75 § 1, art. 83, art. 91 § 1, art. 95 § 1 i 2, oraz art. 33 § 8 pkt 3 i

art. 35 § 8c pkt 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez przeniesienie na nowe miejsce służbowe bez jego zgody w następstwie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych, które zostało wydane z przekroczeniem granic delegacji ustawowej wyznaczonej stosownie do treści art. 92 ust. 1 Konstytucji RP przez normę prawną zawartą w przepisach: a) art. 20 pkt. 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 55 § 1 i 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 10 Konstytucji RP, przez powołanie sędziego decyzją Ministra Sprawiedliwości na inne miejsce służbowe niż te, na które powołał go Prezydent RP; b) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 75 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 180 Konstytucji RP, przez wydanie decyzji z powołaniem przepisu stanowiącego wyjątek od konstytucyjnej zasady nieprzenoszalności sędziego bez jego zgody (art. 180 Konstytucji RP) i przeniesienie sędziego na nowe miejsce w wyniku równoczesnego zniesienia wielu sądów rejonowych, a nie w wyniku indywidualnej analizy potrzeby zniesienia albo istnienia „danego sądu” w ramach struktury niezbędnej do zapewnienia obywatelom ochrony prawnej na terytorium całego kraju; c) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 83 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez zwiększenie wymiaru zadań sędziego znoszonego sądu, co ma być sposobem na poprawę sprawności sądownictwa, zamiast racjonalnej polityki kadrowej stosownie do art. 56 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych; d) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 91 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez zwiększanie zadań i utrudnień w pracy sędziów niektórych sądów z pozostawieniem dotychczasowym zakresów zadań sędziom innych sądów bez możliwości uzyskania ekwiwalentu z tytułu tego zróżnicowania; e) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 95 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez zmuszenie sędziego do zmiany miejsca zamieszkania ewentualnie do ubiegania się o zgodę na zamieszkanie w innej miejscowości, która może być udzielona tylko w uzasadnionych przypadkach; f) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 33 § 8 pkt 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 35 § 8c pkt 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych, poprzez zakłócenie pracy samorządu sędziowskiego na skutek uniemożliwienia

wykonywania zadań sędziom znoszonych sądów wybranym uprzednio do zgromadzeń ogólnych sędziów okręgu i apelacji; g) art. 20 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez uchybienie wymogom zasięgnięcia opinii Krajowej Rady Sądownictwa oraz zakłócenie realizacji prawa obywateli z obszarów właściwości znoszonych sądów do rozpoznania ich spraw w rozsądnym terminie; 2/ art. 75 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez zaniechanie odebrania od sędziego wniosku o przeniesienie w oznaczone miejsce służbowe przed wydaniem decyzji; 3/ art. 75 § 2 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez wydanie decyzji o przeniesieniu sędziego bez jego zgody w oparciu o przepisy § 1 pkt 23 lit. b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1121) oraz § 3 pkt 29 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 1223), to jest w oparciu o przepisy nieobowiązujące w dacie wydania skarżonej decyzji. Skarżący wniósł o uchylenie powyższej decyzji jako sprzecznej z prawem.

Pismem z dnia 25 lutego 2013 r. Minister Sprawiedliwości wniósł o nieuwzględnienie odwołania.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2014 r. odwołujący się cofnął swoje odwołanie i wniósł o umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 75 § 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) Minister Sprawiedliwości wydaje decyzję o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe w przypadkach określonych w § 1 i 2 tego artykułu, natomiast sędziemu przysługuje odwołanie od tej decyzji do Sądu Najwyższego. Ustawa nie precyzuje trybu postępowania przed Sądem Najwyższym zainicjowanego odwołaniem sędziego. Powołane przepisy określając kompetencję Sądu Najwyższego do rozpoznania odwołania sędziego od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia służbowego nie odsyłają też do żadnych dalszych unormowań proceduralnych. W tej sytuacji

wypada stwierdzić, że występuje luka w prawie odnośnie do regulacji postępowania przed Sądem Najwyższym w tej kategorii spraw. Odwołanie sędziego od decyzji Ministra Sprawiedliwości jest szczególnym środkiem zaskarżenia, zbliżonym do skargi kasacyjnej i dlatego należy stosować do niego przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej. W świetle tychże unormowań, cofnięcie przez stronę skargi kasacyjnej jest dopuszczalne i nie wymaga zgody drugiej strony. Jest ono czynnością procesową, która nie podlega też weryfikacji sądowej. Cofnięcie skargi prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego i orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze w związku z art. 398²¹ k.p.c.). Stosując - w drodze analogii - powyższe przepisy do cofnięcia odwołania sędziego od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia służbowego, Sąd Najwyższy orzekł zatem o umorzeniu postępowania.